

[Hanne Reintoft.]

folkepensionisternes og de 67-åriges adgang til arbejdsløshedsunderstøttelse. For er der noget, der hælder folk ud af produktionen, så er det, at de ikke kan få arbejdsløshedsunderstøttelse i en periode som denne, og det rammer lige så uretfærdigt som det andet forslag, ministeren har her, for det rammer nemlig ikke alle 67-årige. Det rammer dem, der er i et fag med en lav beskæftigelse, eller dem, der bor i et geografisk område med dårlig beskæftigelse. Vi ville gerne have gennemført, at det blev frivilligt. Men samtidig ønsker vi, som det fremgår af vores pensionsreform, at få pensionsalderen nedsat, så folk er i deres gode ret til at få deres pension. Så sparer vi også en masse administration med disse førtidige folkepensioner, hvor man også har strammet bevillingerne. Kan man så arbejde fortsat, må det, som fru Ebba Strange siger, være vigtigst, at man er så sund og rask, at man kan det. Lad os sørge for dem, der er slidt ned, i stedet for for dem, der har deres på det tørre.

Boertmann (VS):

Det kan ikke undre nogen, at vi er meget enige med ordførerne for SF og DKP, der lige har talt. Det kan heller ikke undre nogen, at det er de samme ting, vi har hæftet os ved, og den eneste forskel på os og de andre i denne sag er måske, at vi er knap så overrasket over, at socialdemokratiet har stillet disse forslag.

Der er tre hovedpunkter, som vi vil gribe fat i. Det ene er ankenævnene, og det, vi må gå imod, og som ligger i samtlige forslag, er den begrænsede klageadgang. Jeg synes, det var en fantastisk bagvendt måde, man stillede det op på, at når man er ved at drukne i sager, i klager, så må man lette presset ved at skære adgangen til at klage ned. Det kunne jo være, der var en reel årsag til, at alle disse klager kom, og der er da kun én løsning på kort sigt på det, og det er at skaffe mere personale til at behandle disse klager. Under alle omstændigheder er det selvfølgelig en symptombehandling det her, og man burde nok gribe dybere ned i årsagerne til, at der i det hele taget er så mange sociale sager. Men vi må afgjort gå imod denne begrænsede klageadgang.

Vi er også enige i den kritik, der har været rejst, af ankenævnenes sammensætning. Der står et sted i bemærkningerne, at man betragter disse ankenævne som neutrale organer, men det er klart, at de aldrig bliver neutrale, hvad enten de er sammensat af politikere eller af embedsmænd.

Vi er enige i, at der må en mere omfattende saglig ekspertise til. Vi er også enige i, at det afgørende er den holdning, disse personer, der sidder i ankenævnene, har; det er den, der er afgørende for, hvilken behandling man får, når man klager.

Med hensyn til brillerne behøver jeg ikke at gentage. Det er oplagt, at vi er modstandere af en sådan nedskæring. Vi synes, at de regler, der er i øjeblikket, er nærmest latterlige, hvor man i dag i sikringsgruppe 1 måske kan få refunderet en 80-90 kr., hvis man skal anskaffe sig briller til 300 kr. Det er i sig selv næsten latterligt, men nu vil man altså skære det endnu mere ned. Nu skal man ikke engang kunne få refusion på brillestel, og man skal være særlig nærsynet eller langsynet eller have særlig slemme fejl, for at man i det hele taget kan få adgang til en vis refusion på brilleglassene. Det er et helt grotesk forslag efter vores mening.

Endelig er der pensionsventetillægget, hvor vi kan tilslutte os den kritik, som DKP og SF er kommet med. Det er oplagt, og ministeren nævner det også selv i sine bemærkninger, at dette er et tilskud til de i forvejen bedst stillede grupper af pensionister. Man kunne læse ud af dette forslag, at det måtte være stillet ud fra en eller anden forestilling om, at vi var inde i en højkonjunktur, hvor der var arbejdskraftmangel, og hvor man i det hele taget havde en valgmulighed. De eneste, der har en valgmulighed i dag, er dem, der sidder i tjenestemandstilinger eller på anden måde er uden for det industrielle arbejdsmarked, og det er folk, der i forvejen kan sikre sig på anden vis, gennem andre private pensionsordninger og den slags, der i det hele taget har mulighed for at bruge disse ting.

Vi er enige i, at det, der skal til i første omgang, er en nedsættelse af pensionsalderen. Enhver, der har en smule kendskab til det, ved, at folk med fysisk arbejde stult set er ved at være nedslidt omkring 60 års alderen, og det betyder kort og godt, at de sim-